

LATVAS

No. 14. Metai X

Kovo-March 29, 1930

ĒTSR valst.
respubliknē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

Evangelija

JOAN. 6, 1—15.

NUO metu. Jėzus nuvyko į anapus Galilėjos, tai yra Tiberiados jūros. Jį sekė didelė žmonių daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė ant ligonių. Jėzus užėjo ant kalno ir tenai atsėdė su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventė, Velykos. Jėzus, pakėles akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausi minia, tarė Pilypai: Iš kur pirkšime duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? Sakė gi jis tai, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Tuomet vienas jo mokytinių, Simono Petro brolis Andriejus jam pasakė: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežinės duonos kepalus ir dar dvi žuvi; bet kas iš to tokiai daugybei? Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi, jie susėdė, viso apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus giegė emė duoną ir padėkojęs padalino sėdėjusiems; taipat ir žuvų, kiek kas norėjo. Jiems pavalgius jis tarė savo mokytiniais: Surinkite kas liko trupinių, kad nepražūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalų pripylė dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonės pamatę, kad Jėzus buvo padaręs stebuklą, sakė: Jis tikrai tas

Lekcija.

GAL. 4, 22—31.

ROLIAI, yra parašyta: Abraomas turėjo du sūnus, vieną iš tarnaitės ir vieną iš laisvos. Bet tas kurs buvo iš tarnaitės, gimė kūno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadėjimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandari: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta yra Agara, nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turįs sąryšį su dabartine Jeruzale, kuri yra aukštybėse yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta. Linksminkis nevaisingoji, kuri negimdai; džiaugkis ir šūkaut, kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau, kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų; nes tarnaitės sūnus nebus tėvainis kartu su laisvosios sūnumi, Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jėzus žinodamas, kad jie nori ateiti jo sugautų ir paskelbtų jo karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Maldos Apaštalytės Intencija.

Tarptautinis Eucharistinis Kongresas.

Balandžio mėnesyje yra paskirta mels-tis už gerą pavykimą 30-to Tarptautinio Eucharistinio Kongreso, kuris įvyks ge-gužės 7—11 d. Kartaginos mieste, Afri-koje. *K a r t a g i n a* yra *Eucharisti-jos Miestas*. Taip kitados yra išsitaręs kardinolas Lavigèrie, kurs savo gano-miems katalikams yra parašęs “Šventosios Eucharistijos garbinimo dogmos istoriją Afrikos bažnyčiose.” Kardinolo į-pėdinis dabartinis arkivyskupas Lemait-re neseniai tą priminė savo ganytojiška-me rašte, 1929 metų gavėnioje.

Atkasto iš po smilčių amfiteatro (di-delis mūro apsuptas trobesys) griuvėsiai sukelia nuostabumo ir žmogui, pripratu-siam prie didžių šio amžiaus statybos veikalų. Tie Kartaginos amfiteatro griu-vėsiai liudija, kad juose gausiai liejosi krikščionių kankinių kraujas persekioji-mų metu. Anot Leono IX jo buvo tiek, kiek ir imperatoriškuose Romos cirkuose. Požemių giliuose kalėjimuose laukdami sa-vo žiauraus žuvimo kankiniai girdėdavo netoliese uždarytus alkanus plėšriuosius žvėris staugiant, ir net tada nenusigąsda-vo, neužsigindavo Kristaus dėl to, kad pasistiprindavo V. Jėzaus Kūnu ir Krau-ju, paslėptu Eucharistijos pavidaluose. Matyt, kad laisvėje tebesantieji Kartagi-nos krikščionys labai rūpindavosi sustip-rinti tuo Angelų Valgių savo suimtuosius brolius, nes šv. Kiprijonas vyskupas ra-šo, kad pas kalėjimus krikščionys nesusi-telktų krūvomis, kad neorzintų stambeld-žių savo daugumu, kad sargai nebeuž-trenktų kalėjimo durų. Užtenka, sako šv. Vyskupas, nusiųsti vieną kitą kunigą ar-ba dijakoną, ir tai ne vis tuos pačius, o juos dažnai pakeičiant... Aišku, jog ku-nigai dijakonai netušti eidavo į kalėjimą

pas kankintinius, o nešdavo jiems šv. Sa-kramentą.

Tarp Lavigèrie Muziejaus eksponatų (išstatytų daiktų) Kartaginoje yra labai daug ir labai įdomių senovės liekanų; y-pačiai daug yra lempų. Tarp papuošalų ant jų lempučių dažniausiai randama žu-vis, nes graikiškasis jos vardas *Ichtys* su-sideda iš raidžių, kuriomis prasideda V. Jėzaus Dievybės išpažinimas: I(esus) Ch(ristos) T(eu), Y(os) S(oter). Lietu-viškai tat reiškia: “Jėzus Kristus Dievo Sūnus Išganytojas.” Apie tą reikšmingą žuvį padaryta mažų apskritų duonų, ku-rias tikintieji atsinešdavo į bažnyčią, o kunigo ištartas V. Jėzaus žodis permai-nydavo į Jėzaus Kristaus Kūną. Yra nuo-stabiai išlikę daug daiktų su Duonos reik-šme. Ant atrastųjų indų, aut murmulo suskilusių gabalų, aut šukių, kuriomis pa-virto šventieji indai, randama didelė dau-gybė eucharistinių ženklų. Taip ana, ša-lia aukojamo Avinėlio randama vynme-dis su lapais. Kitur išrėžtas ar iškaltas karvelis, nešas snape vynuogių keke.

Šitie, taip sakant, medžiaginiai daik-tai, liudijantieji Kartaginos krikščionių pamaldumą į Eucharistiją pirmaisiais amžiais, ryškesni ir pilnesni pasidaro, su-lyginus juos su tenykščių tos gadynės vyskupų raštais. Apie tų raštų, ypačiai apie šv. Kiprijono ir šv. Augustino vei-kalų eucharistinį turinį, bus tam tikra pa-skaityta Eucharistiniame Kongrese. Jai medžiagos, gali sakyti, yra net per daug. Čia dabar paminėsime tik tai, kad šv. Ki-prijonas Eucharistiją vadina “Visų krik-ščionijos paslapčių centru ir santrauka,” o jo ganomieji krikščionys tą Sakramen-tą dar trumpiau ir dar kilniau vadindavo tiesiai “Gyvenimu.” Iš to paties Gany-

tojo raštų žinome, kad tie krikščionys ryti-
mečiais priimdavo Komunią, “naudoda-
miesi kasdien Eucharistija, kaipo išgany-
mo maistu.”

Jei būsimasis Kongresas galėtų tą iš-
ganingą įprotį atgaivinti Tuniso katali-
kuose arba ir kituose, tai tie, kurie da-
bar darbuojasi jį rengdami, jaustųsi ga-
vę gausų atpildą už savo vargus ir trisą.

Persekiojimų audra nenutrenkė drąsių
Kartaginos bažnyčių! Bet sukuriai paskui
sukuriaus, naikindami tą kraštą, išblaškė
tikinčiuosius. Viduramžyje visoje Tuniso
žemėje buvo belikę vos keli tūkstančiai
krikščionių, ir tie buvo belaisviai ir ver-
gai.

Bet negalima užmiršti, kad Byrsos kal-
voje, ten, kur dabar stovi Bazilika, mirė
šventasis prancūzų karalius Liudvikas IX.
Jam ta bažnyčia ir yra dabar pašvęsta.
Kunigas, atnešęs Šv. Sakramentą mirš-
tančiam karaliui, prieš duodamas, paklau-
sė ligonio, ar tiki, jog duonos pavidale
paslėptas yra gyvas Jėzus. Tuomet ka-
ralius, kurs mėgdavosi vadintis Kristaus
seržantu, atsakė tiškiai: “Taip, tikiu.”

Amžiams bėgant, Kartagina sugriuvo
ir nieko joje neliko. Žmonės susitelkė gy-
venti į Tunisą. Toje šalyje, mažai civili-
zuotų žmonių valdomoje, buvo tūkstan-
čiai belaisvių krikščionių, kurie savo sun-
kios vergijos našta pakeldavo pasistiprin-
dami Eucharistija. Jie ją priimdavo vie-
šai arba slapčia ir tokiu būdu išlaikydavo
ir savo tikėjimą. Viena kronika rašo, “kad
belaisvių užtvarų tolimesniuose kampuo-
se, ir net tvartuose, krikščionys belaisviai
pasidarydavo altorių, prie kurių kuni-
gai, toki pat belaisviai, kaip ir visi, lai-
kydavo šv. Mišias ir dalindavo Komunią
savo nelaimės draugams.” Kita kronika
sako, kad tarp belaisvių būdavo *Šv. Sa-
kramento brolių* ir kad Tunise ir kitose
tos žemės vietose belaisviai savo užtva-
ruose kartais susirengdavo iškilmingų
procesijų, kuriose nešiodavo

Švenčiausiąją Ostiją. “Paskui ją eidavo
daugybė tik skarmalais vilkinčių ir gele-
žiniais pančiais apkaltų žmonių. Krikš-
čionio akimis tie pančiai ir tie skarmalai
atrodydavo brangesni už kitų triumfą.”

Arkivyskupas Lemaitre, minėdamas
tuos dalykus savo ganytojiškame laiške,
prideda: “Tie retėžiai, kuriuos taip ilgai
nešiojo Tuniso krikščionys vargdami,
šiandien jau sutrūkę. Dabar mums belie-
ka prirengti mūsų Viešpačiui kitokį tri-
umfą, iškilmingesnį negu seniau, su pro-
cesija, kurioje paskui Švenčiausią Ostiją
eis minia žmonių, bet jau laisvų, išei-
giniais rūbais dėvinčių, nuostabumą suke-
liančių žiūrėtojams, neturintiems mūsiš-
kio tikėjimo.”

Prie tų žodžių belieka pridėti pagei-
davimas, kad gegužės mėnesyje 1930 m.
suvažiutuotų į Kartaginą svečiuosna pas
Tuniso, Algerijos ir Prancūzijos katali-
kus, maldininkų iš įvairių šalių, kaip tai
buvo Chicagoje ir Sydneyje, ir kad visi
išvien, viso pasaulio akyse, pareikštų sa-
vo galingą tikėjimą į Eucharistiją ir sa-
vo karštą jai meilę.

Šiame Kongrese bus taipgi lietuvių
Sekcija. Iš Amerikos vyksta apie 25 as-
menys, vadovaujant kun. J. Švagždžiui.

Maldos Apaštalytės nariai maldaus
Viešpatį, suteikti malonių apščiai vi-
siems, kurie ruošia tą Kongresą ir kurie
jame dalyvaus, kad Kongresas dailiai pa-
vyktų, kad Kristaus meilė galinga jėga
patrauktų visų žmonių širdis prie Jėzaus,
tikrai esančio Šv. Sakramente.

Kryžiaus Kelias.

Kryžiaus Kelias arba Stacijos yra labai gražus ir kilnus maldos būdas. Čia malda žodžiais eina išvien su apmąstymu Jėzaus Kančios. Kančios paslapčių apmąstymas teikia žmogaus sielai daug šviesos ir gerų, kilnių pasiryžimų. Išigilinimas į Kančią veda žmogų į tikrąją atgailą. Atgaila apvalo sielą. Ji atgauna atgal sielai Dievo malones, prarastas del sunkių nuodėmių. Siela, atgavus malones, yra rami, linksma ir patenkinta. Ji ragauja dieviškojo laimingumo.

Apmąstymas Kančios mokina žmogų kantrybės kentėjimuose ir sunkiose gyvenimo valandose. Apmąstęs mato, kad Jėzus kančiausiai kenčia kančias. Del ko Jis kenčia? Kokių kaltybių jis dasileido? Jis pats nieku nenusikalto. Bet Jis prisidėmė ant savęs visų žmonių kaltes. Už kaltes reikia atkentėti. Taip jau Dievo surėdyta. Del to Jėzus kenčia. Kentėdamas Jis žino, kad pildo Dievo valią, daro Dievui garbę, gelbsti žmonių sielas nuo pražuties.

Visa tai teikia Jėzui kantrybės iškęsti baisiausius skausmus. Jis kenčia be rugojimo Dievui. Jis nemurma priešais.

Kas apmąsto Jėzaus Kančią ir žiūri pats į save, tai jis supranta, kad kiekvienas turi pareigą kentėti. Delko? Nes nei vienas nėra be kaltės. Žinai savo kaltes, tai norėk už jas kentėti. Kentėk be rugojimo. Tavo kančios tau nedaro skriaudos. Jos daro gerą. Jos pelno amžinąją laimę.

Ar kas išmintingas rugoja, jei kas jį laimingą daro? Ne. Kančios kantriai kenčiamos, daro žmogų laimingą. Tai ko berugoti?

Taigi Stacijų ėjimas yra labai išganingas ir laimės nešas. Bet kaip daug katalikų to visiškai nesupranta ir nenori suprasti. Retas kas jų eina stacijas vienas sau privačiai. Daug nesilanko nei į

bendrai einamas stacijas gavėnios metu. Kas juos sulaiko?

Pirmiausia nesupratimas savo sielos naudos ir menkas susirūpinimas jos išganymu. Antra, tingėjimas. Jis yra mirtina nuodėmė, itin, tingėjimas tarnauti Dievui, rūpintis sielos išganymu. Bet daug katalikų tingi pasijudinti iš namų ateiti į bažnyčią. Čia tingi pasijudinti iš suolo apeiti stacijas.

Trečia, netikęs drovumas ir žmonių baimė. Nevienas eitų stacijas, bet ką žmonės pamąstys, ar pasakys? Gal pavadins davatka, gal pamąstys „a, turbūt, jis sunkiai nusikalto, tai jam už pakūtą užduota stacijos apeiti“ ir t.t.

Čia žmogus ima svarstyti tuščiausius, kvailiausius dalykus, varo sau tuščią baimę, žiūri žmonių, nežiūri Dievo, nei savo sielos. Gi Jėzus sako, kad „kas išpažins mane prie žmonių, tąjį aš išpažinsiu prie Dangiškojo Tėvo. Kas gi užsigins manęs prie žmonių, to užsiginsiu aš prie savo Tėvo.“

Tai kas žmogui turi būti svarbiau? Ar žmonių manymas ir kalbos, kurios niekam negali nei duoti dangaus, nei atimti jo, ar Jėzaus pasakymas? Jėzus pasakė: „Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.“

Vadinasi, viskas gali atsimainyti, tik Dievo žodis ne.

Kas pasakyta apie daugelį katalikų del stacijų, tai galima pasakyti ir apie bažnyčios lankymą ir Mišių šventą dieną klausymą.

Yra daug katalikų, kurie del kurių-nekurių priežasčių buvo sustoję ėję šv. Mišių šventą dieną klausyti. Dabar jie jaučia ir supranta, kad reikia eiti, kad tai svarbi kataliko pareiga. Tokiam supratimui skersai stoja mintis „o ką žmonės

pasakys, kaip sužinos, kad einu bažnyčion arba pamatys bažnyčioje.

Čia vėl žmogus rodo, kad pamiršo Dievo žodžius, kad "Reikia labiau klausyti Dievo, negu žmonių."

D ž i a u g s m a s .

— Džirrr, — suburbė telefonas.

— Alo, kas kalba? —

— Anufra! Sveikas, Tėve! —

— Sveikas, sveikas. O kas gero? —

— Oras dailus, gal eitume pasivaikščioti. —

— Gerai, Anufrai, atvažiuok. —

Nei pusės valandos nepraėjo, o mudu jau džiaugiamės parke pavasario grožiu.

— Tėve, su pavasariu manyje atgyja džiaugsmas ir jaučiuosi pilnai visu kuom patenkintas. —

— Labai smagu man tas išgirsti. Rudenyje buvai daug kuom susirūpinęs, o dabar džiaugiesi kiekvienu žolės diegu. —

— Ir kaip nesidžiaugti? Sieloj ramu, gamtoj gražu; taip ir norisi su paukščiiais geriausiam Dievui padėkos giesmę giedoti. —

— Pabandyk. —

— Tėve, pasakyk man, kaip tas dvasinis sieloje džiaugsmas pasidarė. Aš visai galvoju ir negaliu jo kilimo suprasti. —

— Anufrai, tu duodi sunkoką klausimą išspręsti; bet pabandysiu paaiškinti.

Džiaugsmas yra dviejų rūšių: kūno pojūčių patenkinimas ir dvasios galių teisingas patenkinimas.

Kad siela džiaugtųsi kūno pojūčių (pav. skonis, matymo, girdėjimo etc.) patenkinimu, reikia, kad tie kūno džiaugsmas būtų leistini, nenuodėmingi, daromi delei aukštesniojo tikslo. Bet tikras džiaugsmas glūdi sieloje, o ne pojūčiuose. Jei pojūčiai yra sutvarkyti, nenusikalsta nei

Geriau paminti po /kojų žmonių kvailus pasakymus ir manymus; geriau net sunkiai nuo jų kentėti, negu del noro jiems patikti, ar išvengti jų priekabių eiti pragaran.

Dievui, nei artimui, nei savo žmogiškai prigimčiai — jie padeda sielai kilti prie V. Dievo. Tada siela pajunta veikiant jėgą šv. Dvasios dovanoms, dangišką saldumą, dievišką gydyklą. —

— Bet ką daryt, kad tas būtų? —

— Pirmoji sąlyga, — nesidžiaugti klaidomis ir nuodėmėmis; reiškia savo dvasią atitraukti nuo palaidų pasaulio džiaugsmų, tada pajusi sielos artumą prie Dievo. —

— Sakėte, tai pirmoji sąlyga, ar yra daugiau? —

— Taip. Žmogus džiaugiasi, kuomet tikrai žino, jog jo veiksmas yra Dievui malonus. —

— O kada bus tai žinoma? —

— Pažinęs Dievą ir Jo šv. valią ir ją uoliai pildydamas, — kitaip sakant: tobulai savo pareigas eidamas žinosi, jog darai tą, kas Dievui patinka. —

— Tai atsizadėjimas pasaulio džiaugsmų, ypač neleistinių, ir tobulas savo pareigų ėjimas yda dvasinio džiaugsmo sąlygos? —

— Taip, Anufrai. Trečiasis to džiaugsmo elementas — tai Dievo meilė. Kas tobulai savo pareigas atlieka, tas tobulai gali Dievą mylėti. Tos meilės reikia pas Dievą prašyti, nuolatos mąstyti ką yra gero V. Dievas žmonijai padaręs, — o įsižiėbs sieloje apaštališkoji meilė. —

— Bet ar bus džiaugsmas? —

— Dvasinis džiaugsmas yra Dievo malonės vaisius, nors žmogus gali paruošti savo sielą prie to. Jei tos trys sąly-

gos yra išpildytos, paprastai, Dievas teikia dvasinį džiaugsmą Jį mylinčioms sieloms. Tada žmogus atjaučia dvasinio pakilimo valandas, iš džiaugsmo net verkia, nepaiso skausmų, pasiruošęs kraują ir gyvybę už Dievą paaukoti ir džiaugiasi sielos ramybe ir šventu džiaugsmu. Tie žmonės pradeda laimės gyvenimą jausti

būdami ant žemės. —

— Labai dėkui, Tėve. Mano dvasinis džiaugsmas man pačiam paaikškėjo, žino-
siu, kas darytina, kad jis nežūtų. —

— Taigi: vengk nuodėmių, Dievo va-
lią pildyk ir norėk Dievą visa siela my-
lėti. —

Gavėnios Reikšmė.

Brangusai Skaitytojau! Jau Gavėnios metas įpusėjo. Gerai suprantamė ir žinome, jog tai laikas mums prisiminti Viešpaties Jėzaus baisias ir skaitlingas Kančias. Mes vadinamės krikščionys, tai yra: Kristaus sekėjai. Taigi tuo žvilgsniu mes privalome tais keliais eiti, kokiais ėjo Viešpats Jėzus. O mielasai skaitytojau! Kiek iškentėjo Viešpats Jėzus už mus vienas Dievas tegali žinoti ir suprasti. Jeigu Jisai dėl mūsų tiek teikėsi nukentėti ir jei iš grynų meilės tai padarė, argi mes negalėtume, nors truputėlį atsilgyinti Jam ir esamų skausmų pakęsti? Manau, tavo meilė nėra tiek atšalusė, kad ji atsisakytų Gavėnios metu nors kiek karščiau Dievą pamylėti ir Jam ištikimiau tarnauti. Sutiksi su manimi, kad tai privalėtume dar su šventu džiaugsmu priimti ir pasiryžti, nes tai yra mūsų pačių sielų gerovei! O kaip sveika ir šventa mintis pasiaukoti Dievui! Tai darydami, patys sau pasidarome meilešni ir naudingesni ir ištikimesni. Bet tai visa darydami, Brolau, nepamirškime visa daryti iš meilės. Tegul Viešpaties Jėzaus meilė mus veda apsimaravimo, išsižadėjimo keliais. Jeigu ką nors darysime iš meilės, galėsime būti tikri, kad einame pačiu geriausiu ir tiesiausiu keliu prie Dievo, mūsų *Meilės Šaltinio!*

Gavėnios metas tai laikas ypatingai brangus. Per šį laiką mes privalėtume naudotis įvairiomis priemonėmis tobulin-

ti savo dvasią. Kaip karės metu randasi stovyklų prirengti mūšiams kareivius, taip Gavėnios metu turėtume rengtis prie savo ištiso gyvenimo dvasinių mūšių! Visi turime ir turėsime įvairių pagundų. Dievo malonė iš tikrųjų mums padės, bet kiek tų brangiųjų malonių turėsime pagundoms pasirodžius, visai kitas dalykas. Laikykite Gavėnią tokiu būdu, kad dvasiniai pralobtumė. O, Brolau, pasirodykite Kristui ištikimi, Jį mylintys. Viskas Jojo rankose. Lengva mums mažiau valgyti, karščiau pasimelsti, geriau užsilaikyti visuose dalykuose, nes tikrai žinome kad tai yra mūsų sielos gerovei.

O, meskime ėję plačiuoju keliu. Eikime ankštuoju, nes tuo keliu jausime Kristaus saldumo ir Jojo teisingumo. Tegul sugedęs pasaulis užia savo pranykstančiomis linksmybėmis; mes eisime kur Pati nesiliaujančioji Linksmybė karaliauja per visus visuomet esančius amžius.

Kryžvinis.

MALDA.

Visagalis amžinasis Dieve, žvilgterėk į mylimiausiojo savo Sūnaus Širdį, jos garbinimus ir atlyginimus, kuriuos Jis Tau už nusidėjėlius yra padaręs ir, prašomas pasigailėti, atleisk ir dovanok jiems to paties Savo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu, kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja Šventosios Dvasios vienybėje, Dievas, per amžių amžius. Amen. —

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Taša).

2. **Kūno varginimai.** Sujaudintas žmogus dvasinio gyvenimo malonumais, jei dvasios vadovo neatsiklaus patarimo, gali greitai klaidingu keliu nueiti. Kūno varginimai, įvairūs apsimarinimai privalo būti tvarkomi. Jie nėra dorybės, o priemonės dorybėms įsigalėti. Kad būtų protingas mūsų tarnavimas Dievui, reikia atminti, kad:

1. apsimarinimai neprivalo aiškiai kenkti sveikatai;

2. neprivalo sukliudyti gerą pareigų ėjimą;

3. juos reikia daryti slaptomis, gavus dvasios vadovo pritarimą;

4. nuolanki širdis daugiau patinka Dievui už auką, — tad reikia klausyti šiuo žvilgsniu dvasios vadovo, ar Vienuolijos vyresniųjų nurodymų. (Žr. plačiau. "Kristaus Patarimų Keleis" p. 111).

Dvasios vadovas ištiria sielos geidavimus, atsargiai apsvarsto, pamaino skaudžius apsimarinimus lengvesniais, bet reikalingesniais vadovaujamai sielai.

3. **Apsireiškimų pagaidavimai.** Pasitaiko, jog nepatyrusios sielos labai trokšta antprigimtinių, stebuklingų dalykų. Jos greitai įtiki į savo svajones ir iš sapnų padaro tikrumą. Tas dalykas dažnai pasitaiko lakios vaidentuvės sieloms, dar nesuspėjusioms dorybių pažinti ir jose sutvirtėti, bet daug skaičiūsioms mistinio turinio knygų.

Dvasios vadovas nurodo į jų klaidas, atitraukia nuo apsimareiškimų troškimo, kadangi žmogaus dvasinę vertę parodo atsiektos dorybės, o nepaprasti dvasios gyvenime įvykiai.

17. Pagalba sunkenybėse.

Pradedantieji dvasinį gyvenimą dažnai patiria pradžioje priešingus pamaldumui jausmus, — tai atšalimai, aitrumai ir įvairios priešenybės. Jeigu siela nemoka ir nežino kaip tais

atvejais pasielgti, o patarimų neieško pas savo dvasios vadovą, greit apleis pasirinktą tobulybėn kelią, arba visiškai apsisileis pamaldumo pratybose.

Sukilusias sieloje neramybes, siekiantį neivilties savimi nepasitikėjimą, kuris laužo žmogaus atsparą ir stumia į dvasios sumišimą ir ydas, būtinai reikia nugalėti. Bet kaip?

1. Prisiminkime V. Dievo suteiktus amžinosios laimės pažadus ir amžinąjį gyvenimą. Išganytojas apie save kalba: "kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kur į jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą." (Jon. 3, 14-15). Taigi, tikintieji nežus. "Ateina valanda, kurioje visi esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą; kurie gera darė, išeis, kad atsikeltų į gyvenimą..." (Jon. 5, 28-29). "Ta yra mane siuntusio Tėvo valia, kad kiekvienas, kurs mato Sūnų ir į jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą, ir kad aš jį prikelčiau paskutinėje dienoje" (Jon. 6, 40). Tą tiesą V. Jėzus pabrėžė, sakydamas Mortai: "Aš atsikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas." (Jon. 11, 25). Tasai amžinas gyvenimas, amžinoji laimė — tai Dievo pažinimas ir jo matymas; "Tai yra amžinas gyvenimas; kad jie pažintų tave, vienatinį tikrąjį Dievą, ir kurį tu siuntei, Jėzų Kristų." (Jon. 17, 3.) Laimės teikėją per amžius matyt, — yra tai be galo didelė laimė, kurią šv. Povilas taip piešia: "Ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, Dievas parengė tiems, kurie jį myli." (1 Kor. 2, 9). O šv. Jono Apieškime skaitome: "štai Dievo padangtė su žmonėmis, ir jis gyvens su jais; jie bus jo tauta, ir pats Dievas bus su jais jų Dievas. Dievas nušluostys nuo jų akių kiekvieną ašarą; mirties daugiau nebebus, nei dejavimo, nei šauksmo, nei skausmo nebebus daugiau; nes kas buvo pirma, išnyko." (Apr. 21, 3-4).

Būsimosios, pažadėtiosios laimės viltis tei-

singojo širdį uždega prie naujų aukų, kovų ir pergalių.

2. Žinokime, jog amžinai nevargins mus nerybės ir sielvartai. Jie pasibaigs, nes Viešpats neleis amžinai svyruoti teisingajam, sako Psalmistas (Ps. 54). Kaip žiemai pasibaigus, turime pavasarį malonų ir gražų, taip dvasios atšalimams ir aštrumams pasibaigus, džiaugsimės Viešpaties malonės diena. Nebūkime panašūs į tuos, "kurie išgirde su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia" (Luk. 8, 13). Daugiau reikia vilties ir maldos, kad susilauktume Dievo malonės, o ne pabarimo: "Ko miegate? Kelkitės, melskitės, kad neįpultumėte į pagundą." (Luk. 22, 46).

3. Esame Kristaus mokiniai. O mokinys negali būti aukštesnis už mokytoją. Išganytojas kentėjo už mus ir mums reikia kiek nors pakentėti už save. "Jei kas nori eiti paskui mane, tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane" (Mat. 16, 24). "Įeikite per angštus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų, kurie juo eina. Kaip gi angšti vartai ir siauras kelias, kurs veda į gyvenimą, ir maža tų, kurie jį randa!" (Mat. 7, 13-14). Šv. Jokūbas apaštalas drąsina, sakydamas: "laikykite, mano broliai, tikru džiaugsmu, kuomet jūs patenkate į įvairius išmėginimus, žinodami, kad jūsų tikėjimo ištyrimas daro kantrumą. Kantrumas gi turi būti tobulas savo darbu, kad jūs būtumėte tobuli ir pabaigti, kuriems nieko netrūksta. O jei kam jūsų trūksta išminties, tegul prašo Dievą, kurs duoda visiems apšvietimą ir neprikaišioja, ir jos bus jam duota" (Jok. 1, 2-5). "Mylimieji, nesistebėkite karštymečiu, kurs įvyksta jums išmėginti, lyg kad jums atsitiktų kas nepaprasta; bet dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, džiaugkitės, kad ir jo garbės apsiširdėjime džiaugtumėtės ir linksminumėtės... ir tie, kurie kenčia Dievo valia, tepavedie gerais darbais savo sielas ištikimam Suvartojui," mokina šv. Petras apaštalas (1 Petr. 4, 12-13, 19). Jeigu norime turėti amžiną

garbę ir laimę, privalome ją užsitarnauti savo kantrumu, nuoširdžiu atsidavimu Dievui, gerais darbais. Dievo valia ištikusieji mus skausmai ir sielvartai, jei tik yra su kantrumu perkentėti, daugiau mums patarnauja, negu nepaprastai gausios Dievo malonės, pav. stebuklų darymas. Už šias malones turėtume jaustis be galo daug Viešpačiui skolingi, o vargą nešdami ir sielvartus iškentėję, iš Dievo rankos mums teiktus, Sutvėrėjas tampa mūsų skolininkas.

4. Neapleiskime paprastųjų dvasinių pratybų. Nors šioj dvasios būklėje neįjaučiame pasitenkinimo atlikdami apmąstymus, sąžinės sąskaitas, dvasinį skaitymą, aplankymą Šv. Sakramente ir t.t., bet darytume stambiai klaidą tuos pratimus apleidę dėl pasitaikomų sunkumų, nenoro, ar ūpo stokos. Ieškokime pirmiausia Dievo garbės, o ne savęs, ar pamaldų nuositeikimą patenkinti. Jeigu būtume apleidę kurią pratybą, iš naujo imkimės jos, įgyvendinkime. Tuo būdu greičiau nugalėsime visus mūsų ataušimus, dvasios suspaudimus.

Pamaldusis Tomas Kempietis rašo: "niekur neradau taip švento ir maldingo žmogaus, kurį malonė niekumet nebūtų apleidusi, arba kuris kartais nebūtų jutęs šiek tiek atšalimo.

Nė vienas šventasis nebuvo taip aukštai iškeltas ir apšviestas, kurs pirmiau, ar paskiau nebūtų buvęs gundytas. Nes nevertas yra aukštose apie Dievą mintyse skrajoti, kurs dėl Dievo jokio prispaudimo nekentėjo. Nes paprastai užpuolanti pagunda yra būsimos suraminimo ženklas. Pagundose išmėgintiems yra žadama: "pergalėtoji duosiu valgyti nuo gyvenimo medžio" (Apr. II, 7.) (Žr. apie Kristaus Sekimą II knyga, 9 sk.) Kitoj vietoje jisai rašo: "nešk savo kryžių ir sek Jėzų, o įeisi į amžinąjį gyvenimą.

(Bus daugiau)

Teresė Niumaniūtė.

(Stigmatizuota Mergelė).

(Taša).

Nežinomas balsas. jai pasakęs: "Tavo visiškas atsidavimas Dievo valiai ir linksmas priėmimas kentėjimų patiko mums. Tu apsieisi be operacijos, kad patvirtintum pasauliui, jog yra aukštesnė jėga.

Del to, kelkis ir eik į bažnyčią padėkoti Dievui. Daug didesni kentėjimai laukia tavęs. Jais tu išgelbėsi nuo prapulties daug siejų. Turi augti ir stiprėti išsižadėjime savęs. Palaikyk savyje kūdikišką paprastumą."

Ką manyti apie šį nepaprastą ir tikrą išgijimą? Nors jis labai stebėtinas, bet kad jis būtų paskaitytas tuojaus stebuklu, sulyg katalikų Bažnyčios mokslu, tai jam dar trūksta nekurių ypatybių. Buva atsitikimų, labai retų tiesa, iš šimto gal du, kad baisusis aklosios žarnos uždegimas praeina be operacijos. Bet tai yra išimtini atsitikimai. Be to, tokiuose atsitikimuose ligoniai išguli lovoje kelias savaites iki pasveiksta, gi Teresės išgijimas buvo staigus ir toks, kad ji tuojaus galėjo keltis ir vaikščioti.

Buvo lapkričio 19 diena, 1926 m. Po penktadienio ekstazės (regėjimo dvasios pagavime) Teresė baisiai kentėjo nuo bronchitis (gerklės ir stemplės uždegimo ir kosulio). Išrodė, kad jau išmušė jos paskutinoji valanda. Į ranką jai padavė šventintą vaškinę žvakę. Klebonas kalbėjo maldas už mirstančius. "Staiga Teresė atsisėdo. Ji pakėlė rankas. Nekurį laiką ji šypsodamosi įsmeigus akis žiūrėjo į nematomą dalyką. Ji vėl atgulė. Kančios pranyko. Ji kvėpavo liuosai ir lengvai.

Kosulys sustojo. Ji papasakojo paprasčiausiu būdu, panašiai penkių metų kūdikiui, kad jos kančioje pasirodė šviesa ir jai pasakė: "Brangus kūdiki, tavo atsidavimas patinka mūsų Viešpačiui. Tu pasveiksi, kad duotum liūdijimą Aukštesnei Jėgai. Dabar dar nemirsi, bet savo kentėjimais padėsi kunigams gelbėti nuo pražuties sielas.

Nuo tos dienos neliko nei ženklo gerklinio kataro, skausmo, kosulio, nei sunkumo kvėpuoti. Kitokių nesveikumų vienok vis dar joje pasiliko."

Kas serga dusuliu, ar kas prisižiūrėjo į dusulingus gali patys pastebėti, ar daug jų išgijo ir ar nors vienas jų staiga išgijo. Kiek jų daktarai vienu vaistų uždavimu, su viena diena išgydė? Nei vieno. Gi Teresė išgijo viena diena, be daktarų ir be vaistų.

Tokiūs dalykus laikome nepaprastais, stebuklingais, gi Teresė juos laikė paprastais dalykais. Ji pareiškė tiesą, gilią ir gražią: "Žmonės tuojaus kalba apie stebuklus. Gi Dievas paprastai siunčia dalykus. Man išrodo, kad žmonės, kurie labai gražiai ir dorai gyvena neturėtų daryti perdidelį skirtumą tarp prigimto ir viršprigimto dalyko. Dievas parodo save ne vien antprigimtinuose dalykuose ir stebukluose. Jis rodo save ne mažiau stipriai savo Apeizda pasaulyje."

Jos Stigmatai.

Koki stebėtinai dalykai traukia žmones į Konnersreuth taip, kad vieną sekmadienį jų ten suplaukė apie trys tūkstančiai? Stebėtinai ir staigus paprastos kaimo mergaitės išgijimai negalėjo to padaryti. Jie negalėjo suįdominti visą pasaulį.

Kas gi tat traukia visus ir dabar

į Konnersreuth? Tai pamaldžios Teresės Niumaniūtės stigmatai arba Jėzaus žaizdos, kurios yra ant jos kūno ir tie įvykiai, kurie kartojasi beveik kas penktadienis per ištisus metus. Mergina savo dvasios akimis mato Jėzaus Kančią. Ji dalyvauja toje kančioje. Jos žaizdos atsiveria ir ji kenčia Jėzaus kančią.

Žaizdos jos abiejose rankose jau buvo aprašytos. Daugybė žmonių matė ir jos kojų žaizdas. Nebesant kambaryje Teresei, aš prašiau parodyti tą gažą, minkštą audeklą, kuris buvo prie jos šono. Jis buvo prisisunkęs kraujo ir ant jo buvo ženklas žaizdos 3.1 centimetrų ilgio ir 1 cen. pločio. Šiurpulys nenoromis mane supurtė, žiūrint į tuos sopulius ir kančių ženklus.

Nuo kaip seniai Teresė nešiojo tuos ženklus ant jos kūno?

Ji pati mums papasakojo, kad jie pirmą kartą pasirodė 1926 m. gavočioje Didžiojo Ketvergo naktį.

Jai aiškiai tuomet pasirodė Jėzus, klupęs Alyvų Darže. Ji pajuto šone, kad kas šiltas jį vilgo, lyg tekęs kraujas. Tai tęsėsi beveik iki vidudieniui sekančios dienos. Penktadienyje ji regėjo prie stulpo plakamą; ir iš jos šono vėl pradėjo kraujas tekėti. Didžiajame Penktadienyje prasimušė kraujas jos rankų delnuose ir kojų pėdose. Tą patį vakarą pastebėta, kad ant tų narių stigmatai pasiliko. Teresė, tai pastebėjus, labai nusigando. Ji norėjo ženklus paslėpti. Tai buvo sunku ir pervėlu: kiti jau buvo juos pastebėję.

Nemaža laiko ėmė tėvams ir jos dvasiškajam vadui iki jie grąžino ją į pilnus jausmus ir dvasios naturalumą. Pašauktas buvo geras daktaras. Jis davė švelnių tepalų tepti atsivėrusias žaizdas. Tepimas sukėlė nepakenčiamus skausmus ir žaizduoti kūno nariai ėmė tinti.

Daktaras bandė kelis kartus pagydyti žaizdas. Veltui jo darbas. Jis atsisakė daryti ką nors toliau. Tos žaizdos nesiplečia toliau. Jos negenda ir nepuliuoja. Tuom tarpu jei Teresė pati kur užsidreskia ar įsiduria, tos žaizdos puliuoja ir yra pagydomos.

Didžiajame Penktadienyje, 1926 m. pradėjo tekėti kraujas iš jos akių. Nuo to laiko kas savaitė su ja taip atsitinka per ištisus metus, išskyrus Velykų laiką. Nuo ketvergo vidurnakčio iki penktadienio 1:30 po pietų kraujas gausiai bėga iš kentėtojos akių. Regėjimas dviejų kraujo srovelių, tekančių žemyn per jos veidus suktrato kiekvieno sielą iki pat jos gilumo.

Žaizdos galvoje pasirodė pirmą kartą penktadienyje, lapkričio m., 1926 m. Tą dieną ji labai, labai kentėjo. Jau kelias dienas prieš tai ji jautė didelį galvos skausmą. Tą dieną septyni gryo kraujo plėtmai pasirodė ant baltos skaros, kurią ji dėvi ant galvos. Taigi Teresė Niumaniūtė nešioja Kristaus Erškėčių Vainiko ženklus ant savo galvos. Dabar neseniai dar ji susilaukė žaizdos ant peties, kurią Jėzui padarė sunkus kryžius, jį benešant ant Kalvarijos.

Kaip pirmesnėse savo ligose, taip dabar šiame skaudžiam bandyme, Teresė yra visiškai ir pilnai atsidavus Dievo valiai ir Jo sumanymams.

Mes klausėme jos ir ji džiaugiasi, gavusi stigmatas. Ji atsakė: "Iš tikrųjų aš nesidžiaugiu. Visa, ko aš trokštu — tai kentėti vienybėje su Viešpačiu." Ji pastebėjo, kad jos mylimoji šv. Teresė, Mažoji Gėlė, pasiliko šventa ir be stigmatų.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

WASHINGTON, D. C. — Kongresmonas Fish iškėlė komunistų klausimą Kongrese. Jis nurodė, kad Rusijos Sovietai varo savo komunistišką propagandą Jungt. Amerikos Valstybėse. Paskutiniausiais laikais daromos Amerikoje komunistų demonstracijos yra tos propagandos padariniai.

Tas pats kongresmonas kalbėjo, kad šios šalies Kongresas turėtų išnešti protestą prieš religinius persekiojimus Rusijoje. Kuomet iš jo reikalauta faktiškų įrodymų, jis atsakė: "Ar kas yra katalikas ar nekatalikas, žino ir turi pripažinti, kad Katalikų Bažnyčia yra didelė ir galinga organizacija. Ji turi galimybės gauti informaciją iš visų versmių pasaulyje. Kuomet ji kalba, ji kalba kaip žinanti ir turinti faktų."

Kuomet visur ir visi protestuoja dėl persekiojimų, kodėl Jungt. Valstybių piliečiai turėtų pasirodyti mažiau krikščioniški ir mažiau turėti žmogiškumo jausmų.

VATIKANO MIESTAS. Neseniai į Saleziečių Kongregaciją įstojo Dom Rinaldi giminės narys. Dom Rinaldi yra Saleziečių generalis viršininkas. Šis turėjo aštuonis brolius ir seseris. Jie visi yra arba Saleziečių Kongregacijos arba "Marijos Dukterų" Kongregacijos nariai. Dom Rinaldi matė Saleziečių Kongregacijoje jau 16 tos šeimos narių.

Tarp Genoa ir Turino yra kaimas Lu-de-Montferrat. Jame yra apie 4,000 gyventojų. Nėra čia nei vienos šeimos, kuri nebūtų davus Bažnyčiai kunigą, vienuolį ar vienuolę. Kaimo gyventojai didžiuojasi, kad iš jų tarpo yra vienas vyskupas 304 kunigai, vienuoliai ir vienuolės.

Čia pasitvirtina praktiškas patyrimas, kad kur yra skaitlingos šeimos, ten yra aukštesnė dora, gyvas, stiprus tikėjimas

daug pašaukimų į dvasišką luomą.

PEIPING (Kinija). Šv. Tėvo, Pijaus XI, Aukso Jubiliejus buvo iškilmingiausia švenčiamas Kinijoje, katalikų, gruodžio 20 d. Tūkstančiai katalikų priėmė Komuniją Šv. Tėvo intencija ir per jo atstovą Celso Constantini įteikė dovaną \$10.000 auksu.

Officialis apvaikščiojimas įvyko Peipinge, vadovaujant pačiam Apaštaliniam Delegatui. Ryte anksti, gruodžio 20, esant valdžios atstovams, aukštiesiems civiliams ir kariniams asmenims, universiteto profesoriams, įvairiems diplomatams, įėjus Amerikos ir Japonijos, ir katalikiškų mokyklų draugijoms, buvo atgiedota "Te Deum." Po pietų katalikai atliko galimą, didžią demonstraciją.

Nepaprastas prisirišimas ir meilė prie Šv. Sosto pasireiškė visur per šį Jubiliejų, bet itin Misijų šalyse. Indijose trumpu laiku suaukota \$35,000 nupirkti pastovią rezidenciją Apaštaliniam Delegatui ir įteikti Šv. Tėvui dovaną.

Pietų Afrikos sostinėje, Cape Town, per visą savaitę įvairiais būdais reikšta pamaldumas ir meilė Šv. Tėvo.

ALBEMARLE, N. C. Baptistų ministeris, Oscar Haywood, sakydamas prakalbą vyrų klubui, smerkė protestantų fanatikų darbus. Bet kartu pastebėjo, kad fanatiški puolimai Katalikų Bažnyčios daro jai daug gero ir skina jai platų kelią į pietines valstybes.

Jos prasiplatinimas tose valstybėse, ministerio nuomone, padarys labai daug gero.

Katalikų Bažnyčia esanti priešinga komunizmui, socializmui ir kitiems panašioms dalykams, ir ji tiki į Moterystės sakramentą, įstatymą ir valdžią, o komunistai to nepripažįsta.

ST. BRIENE, Francija. Didelė minia

tretininkų susirinko į Pranciškonų vienuolyno bažnyčią St. Brieu'e. Tėvas Gabrielius sakė pamokslą. Jau jis jį buvo bebaigęs, kaip staiga jis pranyko sakykloje. Žmonės puolė žiūrėti. Kunigas vos kvėpavo. Stengtasi jį gauti kaip galima. Negelbėjo. Jis tuojaus mirė. Pasirodė, kad jis gavo smegenų užgavimą.

ITALIJA. Kunigas Ernestas Buonaiuti dėl tikybinių klaidų, kurias skelbė ir įspėtas, nesitaisė, buvo Bažnyčios valdžios ekskomunikuotas. Jam buvo įsakytą padėti kunigo rūbus. Jis neklausė. Tai buvo 1926 metuose.

Iš kunigo rūbų dabar jį išvilko Italijos teismas. Tai padarė sulyg naujojo Konkordato 19 punkto.

Iš tikrųjų Italijos valdžia gražiai taikosi prie Konkordato.

TUSCON, ARIZONA. *Jurgio Washingtono ainos, kunigas.* Kunigas Viktoras R. Stoner pacina tiesiogine linija nuo Jurgio Washingtono ir Danieliaus Boone.

Jis priėmė katalikų tikėjimą 1912 m. Prieš tai jis buvo baigęs Dallas Universitetą ir turėjo taip pat Normal School Northern Arizona diplomą. Po to jis darbotis įvairiose vietose. Tapęs kataliku, tęsė toliau savo darbą. Paskui pasiryžo likti kunigu. Vyskupas Danielius J. Gercke jį įšventino kunigu 1925 m. Ketverius metus jis buvo to paties vyskupo sekretorius ir kanclieris. Dabar jis liko karo kapelionas ir priskirtas Fort McDowell stoties, netoli San Francisco, Cal.

Kunigo Stoner tėvas, Jurgis Stoner, būdamas 15 metų, pabėgo iš tėvų namų Viktorijoje, Texas, ir prisijungė prie Kapitono Murphy skautų. Jis kovojo civiliam kare pietinių valstybių pusėje. Vėliau atstatymo dienose jų buvo Ku Klux Klano organizacijos narys. Pasaulinio karo metu Jurgis Overton Stoner, 70 metų senumo ir beveik aklas, raitas išlydėdavo kiekvieną kariuomenės dalį, kuri ėjo per miestelį Viktoriją. Jis mirė 1920 m.

Štai to smarkaus avanturisto žmogaus sūnus, Viktoras R. Stoner, priima katalikybę, pasilieka kunigas ir jungiasi su kariuomene, kurioje jo tėvas turėjo tiek pamėgimo. Bet jis jungiasi ne kaip kareivis, bet kaip kareivių sielų saugotojas ir gelbėtojas.

ROMA, Šv. Tėvas Pijus XI pasmerkė Amerikoje praplitusį jaunimo laisvumą, kuris veda jaunuosius prie visiško pamiršimo *Dievo Ketvirtojo Įsakymo* — “Gerbk savo tėvą ir savo motiną.”

Amerikoje jaunuomenė nori savarankiai gyventi. Ji tik nori pripažinti, kad tėvai ją turi auginti ir maitinti, o savo priedermes tėvams pamiršta.

Tokis jaunuomenės laisvumas biauresnis už pagonišką.

Neapolio kardinolas arkivyskupas Aleksas Ascalesi išleido gavėniai ganytojiškąjį laišką, kuriame aštriais žodžiais smerkia dabartinį nedorumą ir šių laikų “stabus.”

Jo laiškas sako, kad “teatrai, laikraščiai, judomieji paveikslai, koncertai, nežiūrint visų išleistų įstatymų, pasidarė priemonėmis plėsti nedorą ir paniekas krikščioniškiems idealams.”

Toliau savo laiške puola itin laikraščius ir žurnalus už pornografinius raštus ir paveikslus.

LONDONAS, Anglija dabar susisiekiama su Vatikanu miestu telefonu. Neseniai vienas Londono laikraštis norėjo per telefoną gauti iš Šv. Tėvo žinių apie krikščionių persekiojimą Sovietų Rusijoje.

Kardinolas Pacelli, Šv. Tėvo sekretorius atsisakė padavinėti žinių per telefoną. Taip padarė dėl to, kad paskui visi laikraščiai būtų pradėję panašiai žinių ieškoti. Tuomet visokis darbas Vatikane jau būtų nebegalimas.

Šv. Tėvas, jei to kada reikės, galės tiesioginiai per telefoną kalbėtis su Anglijos kardinolu Bourne ir vyskupuais.

MUSŲ DARBAI

ŠV. Tėvas Pijus XI suteikė trumpu laiku Marijonų Vienuolijai daug žymių malonių. Pereitą rudenį Šv. Tėvas patvirtino išimties (exemptio) privilegiją, t. y. Marijonų Vienuolija paliekama tiesioginėje Šv. Sosto žinioje ir valdžioje. Šią privilegiją turi labai nedaug vienuolių. Iš paprastųjų įžadų Vienuolių, rodos, tik kitos trys tą privilegiją turi. Tas vienas faktas rodo, jog Šv. Tėvas Marijonų Vienuolijai yra labai palankus. Šventos atminties arkiv. Jurgis Matulevičius davė dabartiniam Šv. Tėvui rekolekcijas, esant jam nunciu Lenkijoje. Toji artimesnė Šv. Tėvo Pijaus XI pažintis su Marijonų Vienuolijos Atnaujintoju pagreitino atnaujintos Vienuolijos įsisteisėjimą Kristaus Bažnyčioje.

Štai sausio 29 d. 1930 m. Šv. Tėvas Marijonų Vienuoliją padalino į tris Provincijas: Lietuvos, Lenkijos ir Amerikos, o Baltgudžių Drujos namą ir Latvių Vilanų namą pavedė laikinai centralinio namo — Romoje — globai. Tuo būdu Marijonų Vienuolija įgavo naujos organizatyvės gyvybės. Kiekviena Vienuolijos provincija gauna savų Įstatų ir Bažnyčios teisių numatytą savystovumą. Greičiau galės plėstis nustatyta kryptimi. Vienuolija baigia iš vidaus organizuotis ir įžengia į naują gyvenimą.

Vos praėjo savaitė laiko po padalinimo Marijonų Vienuolijos į provincijas, — Šv. Tėvas Pijus XI sausio 27 d. 1930 m., lygiai trijų metų sukaktuvėse, kai su šiuo pasauliu yra atsiskyręs šventos atminties arkiv. Jurgis Matulevičius, patvirtino naujuosius Marijonų atnaujintos Vienuolijos Įstatus. Tie Įstatatai yra parašyti paties Vienuolijos Atnaujintojo, a. a. arkivyskupo J. Matulevičiaus, prisiliekant 1918 metais paskelbtų Bažnyčios

Kanonų ir mūsų amžiaus socialių pageidavimų. Tuo būdu Marijonų Vienuolija tapo galutinai pripažinta su savo Įstatatais, Provincijomis ir privilegijomis Šv. Tėvo Pijaus XI. Visuose Vienuolijos namuose Amerikoje, Lietuvoje ir kitur buvo laikomos specialės pamaldos už Šv. Tėvą, Jo intencija laikytos šv. Mišios ir aukoti vienuolių nuopelnai.

Marijonų Vienuolijos Remėjai, tikimės, prisidės su savo maldomis prie Marijonų Vienuolijos džiaugsmo, sukalbant Šv. Tėvo intencija po keletą poterių, ar ką lianią.

Marijonų Vienuolija yra pritaikinta mūsų amžiui. Vienuolija kreipia daug dėmesio į tikėjimo tiesų pažinimą ir tikėjimo aiškinimą, dėstymą. Užtat skiria misijonierius, steigia ir leidžia katalikiškus laikraščius. Vienuoliai rašo knygas, skleidžia jas žmonių tarpe; kuria aukštesniojo mokslo įstaigas; įsigyja savas spaustuves, dirba visuomeninėse organizacijose, brolijose; rūpinasi bedaliais ir vargšais. Nors į Vienuoliją priimami parinktiniai vyrai ir jaunikačiai ir jiems teikiamas nevisai lengvas darbas, bet atsiranda labai daug pašaukimų Vienuolijon. Pav. Amerikoje. Į Ameriką atvyko 1913 m. du Tėvai Marijonai, o dabar lietuvių vienuolių-marijonų jau yra daugiau 80 vienoje Amerikoje.

Iš kur Marijonų Vienuolija neaugs!

Šv. Tėvas Kristaus vardu tvirtina ir laimina Marijonus, V. Dievas teikia pašaukimų, o gerieji žmonės savo aukomis padeda greičiau išplėsti veikimą visuomenės tarpe. Už visa tai tenka padėkoti V. Dievui ir toliau Dievo Apveizdai pasivesti.

Kolegijos Remėjai:

\$50 Liet. Boną — Šv. Petronėlės Dr. ja, Worcester, Mass.

\$10 — Adomas Kasparavičius, Collinsville, Mass.

\$5 — Juozas Žemaitaitis, Worcester, Mass.; Marijona Anušauskienė, Worcester, Mass.; Marijona Kačinskienė, Lowell, Mass.

\$3 — Vincas Vičkačka, Lowell, Mass.

\$2 — D. Misevičius, Lowell, Mass. (jo žmona sena remėja; \$2 tik auka).

\$1 — M. Uždavinys, Worcester, Mass., E. Jermalavičius, Lowell, Mass., M. Šiukšta, Lowell, Mass. (davė pirmiau \$1, netrukus duos trečią).

Mar. Bagdonas Schenectady, N. Y. 3.00

Pr. Prankevičienė New Britain, Conn. 3.00

Mrs. Tom Andriuškevičienė S. Wilmington, Ill. 3.00

J. Poškienė Phila., Pa. 5.00

K. S. Vaisieta Du Bois, Pa. 3.00

Teof. Goberienė Chicago, Ill. 3.00

P. Uselis Chicago, Ill. 7.00

Vincas Žylė Chicago, Ill. 3.00

Mr. Chas. Goter East Chicago, Ind. 3.00

A. Travinskas Dorchester, Mass. 3.00

Magd. Laucaitė Chicago, Ill. 5.00

Bronė Zubienė Chicago, Ill. 5.00

Petr. Davidonis Chicago, Ill. 27.50

Pr. Stumbrienė Long Island City, N. Y. 3.00

Sim. Stelmokas Lietuva, Alytaus apskr. 5.00

M. Rudis Chicago, Ill. 3.00

Kotr. Dailiediniūtė Brooklyn, N. Y. 3.00

G. Doviatiienė Chicago, Ill. 3.00

Al. Rukštelis Yonkers, N. Y. 4.00

J. Liaugaudas Cicero, Ill. 3.00

St. Lejartas Detroit, Mich. 3.00

Pavasarienė Ieva Waterbury, Conn. 10.00

Stasys Piktužis West Pullman, Ill. 3.00

P. Rimkienė Chicago Heights, Ill. 3.00

A. Jusėius Chicago Heights, Ill. 3.00

A. Bražienė Melrose Park, Ill. 3.00

Juoz. Palionienė Shenandoah, Pa. 3.00

A. Luobikienė Kansas City, Kansas 3.00

Kat. Jonaitienė Kearney, N. J. 3.00

Juoz. Galginaitis Sheboygan, Wis. 3.00

El. Baranauskiūtė Dorchester, Mass. 3.50

J. Zavadskis Cleveland, Ohio 3.00

O. Navickienė E. Walpole, Mass. 3.00

Magd. Tokažauskienė Pittsburgh, Pa. 3.00

Ant. Vyšniauskas Wyoming, Pa. 3.00

Ona Švažaitė Chicago, Ill. 5.00

Marg. Misukaitienė Fordson, Mich. 3.00

Liudvina Misienė Cleveland, Ohio 5.00

Vincas Ragaišis Sheboygan, Wis. 3.00

William Staselka Shenandoah, Pa. 7.00

Ad. ir Ieva Laliugai Chicago Hgts, Ill. 3.00

Elzb. Banaitienė Chicago, Ill. 2.00

M. Marazevičienė Duquesne, Pa. 3.00

Domin. Gudžiūnas Chicago, Ill. 3.00

Bernard Vaiskus Racine, Wis. 3.00

M. Gražis Chase, Mich. 3.00

New Britain, Conn. Rem. Skyrius 10.00

Ona Kybartienė S. Boston, Mass. 3.00

N. Brazinskienė Maywood, Ill. 3.00

Helena Pakeltienė Seranton, Pa. 3.00

Leonora Norvilienė Duquesne, Pa. 3.00

R. Kariulienė Norwood, Mass. 3.00

Jon. ir K. Vardauskai Chicago, Ill. 6.00

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius reikalus, kuris visiems geros valios žmonėms mielu noru patarnauja, — tai

“DRAUGAS”

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 mėnesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų \$4.00.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkitės “Drauge”, nes “Draugas” kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

“Draugo” knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. “Draugo” adresas:

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Prašau pranešti per "Laivą," ar turite trumpą vadovėlį Maldos Apaštalystei tvarkyti.

K. J. iš Detroit, Mich.

ATSAKYMAS. — Neturime.

KLAUSIMAS. — Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir buvo palaidotas kaipo žmogus ir paskui kėlėsi iš numirusių. Ar Jis savo galybe kėlėsi, ar kas kitas jį prikėlė?

J. N.

ATSAKYMAS. — Jėzus Kristus mirė kaipo žmogus. Jo siela atsiskyrė nuo kūno. Ji nemirė. Nemirė Jėzaus Kristaus dievystė. Dievas yra tikroji gyvybė, visokios gyvybės versmė. Jis nemiršta. Ta Kristaus dievystė, kuri jam gyvam esant, darė didžiausių per jį stebuklų, net mirusių prikėlė, tai jį prikėlė ir Kristų iš numirusių. Kitaip sakant, Antrasis Dievo asmuo, Dievo Sūnus, kėlėsi savo dieviška galybe. Jis gražino savo kūnui gyvybę.

KLAUSIMAS. — Delko Kristaus kūnas vadinasi Švenčiausias Kūnas? J. N.

ATSAKYMAS. — Kristaus žmogystė, tai yra sielą ir kūną, nepalietė jokia, net mažiausia nuodėmė. Be to tas kūnas buvo dievystės gyvenimas. Pats Kristaus Asmuo buvo dieviškas. Del dievystės Kristaus Kūnas ir vadinamas "Švenčiausiu."

Panašiai sakramentas, kuriame yra tikras Kristaus Kūnas ir Kraujas, Jo žmogystė ir dievystė, vadinasi Švenčiausias Sakramentas.

KLAUSIMAS. — Ar reikia žvakes švęsti kas trys metai, ar vieną kartą pašvęstas gali ilgą laiką naudoti. Kas-nekas man pasakojo, kad po trijų metų reikalinga vėl duoti šventinti?

K. U. Amsterdam.

ATSAKYMAS. — Kaip pašvęstus ržančių, škaplierių, medalikėlių ar paveiks-

lą nereikia davinėti kas trys metai peršventinti, taip ir šventintos žvakės nėra reikalo peršventinti.

KLAUSIMAS. — "Laivo" Skaitytoja iš Seranton, Pa., klausia apie "Jėzaus Nukryžiuoto Seseris."

ATSAKYMAS. — Žinome, kad ta vienuolija yra Bažnyčios valdžios pripažinta ir patvirtinta. Žinome, kad ji, kiek pajėgia, darbuojasi. Vieni ją šelpia, kiti kitas. Čia yra liuosas darbas. Šelpti vienuolijas, kad jos galėtų lengviau ir daugiau naudingų darbų atlikti, yra geras darbas. Galima jį dirbti.

Kiti Skaitytojos klausimai yra labai asmeniškai, grynai vietiniai, visuomenei mažai interesingi, tai į juos neatsakinėjame.

KLAUSIMAS. — Kada aš klausau Mišių šventą ar šiokią dieną, padarau apie dešimtis intencijų ir tas Mišias tomis intencijomis aukoju. Ar visas tas intencijas Dievas priima per tas vienas šv. Mišias, ar kiekvienai intencijai skyrium reikia klausyti Mišių?

"Laivo" Skaitytojas.

ATSAKYMAS. — Tavo raštas labai sunkiai išskaitomas. Taigi klausimą taip surašiau, kaip supratau. Gal norėjai kito-kią mintį išreikšti, bet aš kitaip nesupratau.

Mišių vaisius ir nuopelnas taip yra didelis, kad jo gali ištekti ir šimtui intencijų, ne tik dešimčiai. Intencijos turi būti geros, sutinkamos su Dievo valia, tai Dievas jas visas priims ir Mišių vaisių paskirstys.

